

LÆSERNE MENER

EN FLABET FEST

Kim Løndal, Sønderborg:
Hvem sagde ja? Med afstemningen om at afskaffe forsvarsforbeholdet godt på afstand, tillader jeg mig som nej-siger at mene følgende:

Det var forstemmende at se Christiansborgpolitikere opføre sig som overstyrede gymnasiel elever, der havde fået lidt for meget at drikke i deres forskellige valglokaler, da 'sejren' var i hus. Vi skal huske på, at det kun var omkring to tredjedele af de stemmeberettigede, der stemte. Derudover var det kun omkring to tredjedele, der stemte ja . På dette grundlag kunne man i fjernsynet se Christiansborgpolitikere opføre sig som en flok jubelidioter. Det er en hån mod vælgerne i dette land. Må vi bede om lidt seriøsitet? Det er helt forståeligt, at der er stor politikerlede efter dette valgshow.

ROSKILDE FESTIVAL

Rie Rose Møller Pedersen, København:
I klima og bæredygtighedens ånd er det 'elegant', at der er så meget fokus på lige netop dette på årets festival. Men Roskilde Festival: I kommer ikke udenom, at I ikke har gjort nok for at forholde jer til de overgreb, der har fundet sted under jeres arrangement. Og så klinger det hult at stå som festivalgænger med et bæredygtigt papkrus med tilhørende sugerør lavet af bambus samtidig med, at kvinder bliver udsat for seksuelle overgreb. Hvor er fokus henne endnu en gang? Hvor er oplysningerne henne om at skabe en niks-pille-kultur og en respektfuld tilgang til hinanden, hvor det ikke er i orden, at kvinder og unge piger umiddelbart ikke kan gå i fred og komme sikkert hjem til deres camp?

For tre år siden så jeg desværre ikke noget tydeligt under festivalen, der direkte signalerede dette budskab. I år kan jeg jo så læse, at man endnu en gang ikke har valgt at tydeliggøre problematikken. Det her handler om forbyggende kampagneoplysninger, både før og under festivalen. Det handler om folk, der går rundt og taler med deltagerne og laver oplysningshappenings på festivalen. Og i sidste ende handler det også om et sted, hvor piger og kvinder kan gå hen og få akut hjælp på festivalen. Og så handler det

om, at I som festivalarrangører tager ansvar.

I har et samfundsansvar og et ansvar for, at lige netop jeres festival er et trygt og rart sted at være for alle. Og så længe, I ikke tager det ansvar, vil jeg skide jeres bæredygtighed og klimafokus et langt stykke.

TAK TIL MÆRSK

Maja Torp, Aalborg:
Tak til A.P. Møller-Mærsk for nu at gå ombord i de sager om alvorlig sexchikaner og grænseoverskridende handlinger på rederiets skibe, som medierne har afdækket over de seneste dage. Tak for nu konsekvent at afdække forholdene og arbejdsmiljøet for rederiets kvinder. Og for at vise konsekvens og fyringer, når afdækningen viser, at ansatte har forbrudt sig. Foreløbig er fem ansatte blevet fyret i en sag. Og tak for åbent at erkende, at man har problemer flere steder. Den åbenhed og erkendelse er vigtig. Både for Mærsk og for Danmark. Danmark er blevet rigt af at handle med resten af verden. Fragte varer rundt på verdenshavene. Vi er en af verdens største søfartsnationer. Danske rederier arbejder på verdenshavene over hele kloden. Og det giver ikke bare vigtige indtægter til den danske stat, men også vigtige opgaver, erhvervsaktiviteter og beskæftigelse i hele den maritime industri på vores havne. Og Mærsk er symbolet på en succesrig dansk handelsflåde. Derfor er Mærsk åbenhed og erkendelse af, at der skal skrides til handling, når kvinder krænkes og chikaneres på danske skibe, en forudsætning for, at vi sikrer den danske søfart den anerkendelse og adgang til dansk og international arbejdskraft, som er en forudsætning for dansk søfarts fremtidige succes.

Dansk søfart skal også være attraktiv for kvinder. Det arbejder både søfarten, rederier og de maritime uddannelser overalt i Danmark ihærdigt for at opnå. Og den ambition skal vi sammen lykkes med.

STOLT CYKELNATION

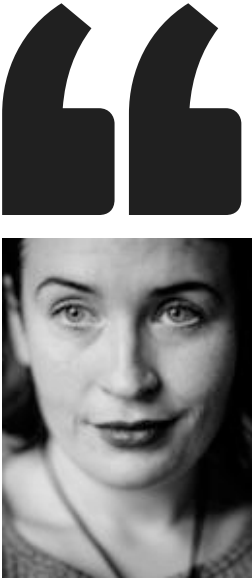
Benny Engelbrecht, Finansordfører for Socialdemokratiet og tidligere transportminister (S) Gråsten:
Som rigtig mange andre danske børn lærte jeg at køre på min første tohjulede cykel som femårig. Den orange re-

tro-fræser pryder i dag mit arbejdskontor som et dejligt minde og en påmindelse til alle, der besøger mig, om at tage cyklen. Det skabte en heftig debat, da den tidligere amerikanske ambassadør i Danmark, Carla Sands, for nylig skrev på Twitter, at den danske middelklasse kører på cykel og tager på lange togture, fordi de ikke har råd til at køre i og eje en bil. Det måtte ske, at nogen ville tage det ledige synspunkt og støtte Carla Sands' skøre synspunkt. Ikke overraskende var det en røst fra Liberal Alliances Ungdom, Hira Nadeem, der her i Politiken så det som en anledning til at slå på tromme for endnu lavere afgifter og lavere skatter.

Jeg vil godt sige til både Carla Sands og Hira Nadeem, at jeg som tidligere transportministre kan forsikre, at det, at så mange danskere vælger at hoppe på cyklen både morgen, middag og aften i byer som København og Aarhus frem for at tage bilen, er et udtryk for et både lystbetonet og klogt valg og ikke et spørgsmål om økonomi. I alt fald for langt de fleste. Alle i Danmark kan køre på cykel, og alle, rig som fattig, gør det. Faktisk er vi mange, der ville ønske, at vi danskere cyklede endnu mere, eftersom hver kilometer cyklet giver samfundet en gevinst på cirka otte kroner . Derfor er der god samfundsøkonomi i at være en cykelelskende nation.

Her i 2022 er det sågar Cyklens År i Danmark – inklusive de etaper af Tour de France, der kommer til Danmark. Så at det skulle være et spørgsmål om økonomi og ikke et spørgsmål om lyst og stolthed til at cykle for den danske middelklasse, har jeg meget svært ved at se argumentet for. Carla Sands var ambassadør i Danmark en del af den tid, jeg var transportminister, og selvom jeg havde møder med hende, har jeg tydeligvis ikke fået fortalt hende nok om danskernes tradition for cyklisme. Derfor har jeg tilladt mig at invitere hende på en cykeltur med mig, hvis hun kommer til Danmark igen. Jeg håber at kunne overbevise hende om, at vi danskere cykler, fordi vi elsker det. Ikke fordi vi ikke har råd til en bil. Det er et cykeloptimistisk synspunkt, jeg også håber, Hira Nadeem vil kunne se fornuf-ten i.

DAGENS CITAT

The coastal grandmother er kun seneste knopsydnng af fænomenet cottagecore, en nuttet trend, der har insisteret de seneste år: en rent æstetisk tilbagevending til førmoderne landliv, hvor man ligner en statist fra en voksenversion af Mummidalen. Hyttepunk; det kan godt være, at man er kronisk online og bor i en skotøjsæske i et brokvarter, men man klæder sig som en hobbit, sylter og bager, går på farmers marked og dalrer rundt med bladgrønt i en kurv af pileflet. Som om man havde en urtehave eller tid til at passe en. Som om Linea Maja Ernst, journalist på Weekendavisen. I Weekendavisen.

Er Danmark en cykelnation?

CYKLING

ANDRÉS FELIPE VALDERRAMA PINEDA, LEKTOR, AALBORG UNIVERSITET
ANDERS FJENDBO JENSEN, LEKTOR, DTU
CAROLINE SAMSON, PH.D.-STUDERENDE, AALBORG UNIVERSITET
HARRY LAHRMANN, LEKTOR, AALBORG UNIVERSITET
HILDA RØMMER KRISTENSEN, LEKTOR, KØBENHAVNS UNIVERSITET
JASPER SCHIPPERIJJN, PROFESSOR, SYDDANSK UNIVERSITET
MADS PAULSEN, POSTDOC, DTU
MALENE FREUDENDAL-PEDERSEN, PROFESSOR, AALBORG UNIVERSITET
MICHAEL SZELL, LEKTOR, IT-UNIVERSITETET
OG MICHAELA HVIDT BREENGAARD, POSTDOC, AARHUS UNIVERSITET

'CYKELNATIONEN DANMARK' bliver flittigt fremhævet, i anledning af at Tour de France kommer til Danmark. Vi præsenterer os for omverdenen som det gode eksempel på en nation med mange hverdagscyklister og en succesfuld cykelstrategi. Og i Danmark – særligt i de store byer – er det i store træk godt at cykle.

Der er dog også en anden virkelighed, der presser sig på. Tendensen landet over er, at flere kører i bil og færre på cykel. Data fra den årlige transportvaneundersøgelse (tudata.dk) viser, at ud af det daglige antal kørte kilometer er kun 3,5 procent på cykel, mens mere end 84 procent er i bil m.v. Disse tal virker især påfalden-

Embedsværket må stå til ansvar for vildledning

INSTRUKSSAGEN

JØRN VESTERGAARD, PROFESSOR EMERITUS

TO TOPEMBEDSFOLK er nu blevet tildelt disciplinære advarsler for deres ageren i instruks sagen. Justitsministeriet mener, at de ikke gjorde tilstrækkeligt for at bringe ulovlighederne til ophør, og at de havde et medansvar for afgivelsen af ulovlige oplysninger til Folketinget og til Ombudsmanden. Ministeriet betragter det dog som en formildende omstændighed, at Folketinget ikke rejste særskilt rigsretstiltale for disse forhold mod fhv. minister Inger Støjberg.

De to embedsfolk er ikke enige i Justitsministeriets ansvarsbedømmelse.

Professor Michael Gøtze har i Politiken (21.6.) kritiseret, at embedsfolkene »står tilbage med skraldet for noget, som ministeren slap for i Rigsretten«. Han betegner dette facit af instruks sagen som »uskont og med en markant skævhed«. Det er ikke en heldig betragtning Instrukskommissionen fandt grund-

de, når vi sammenholder dem med, at 25 procent af alle daglige rejser er under 4 km, og 46 procent er under 10 km. Der burde være masser af potentiale for at cykle. Det uundgåelige spørgsmål er, om billedet af Danmark som cykelnation er ved at krakelere lidt. Tallene tyder nemlig på, at vi i stigende grad er en bilnation. Det har en lang række konsekvenser – ikke mindst i forhold til folkesundhed, byrum og klimaudfordringen, ligesom det bliver svært fortsat at brande Danmark som 'det gode eksempel' for cyklisme.

Det er blevet fremhævet, at siden 2009 har Danmark investeret mere end 3,5 milliarder i cykling. Derudover er der med 'Infrastrukturplan 2035' kommet en investering i cykling på 3 milliarder kroner. Dette beløb skal dog ses i lyset af, at der i samme periode investeres mere end 64 milliarder i at bygge nye veje. Når der samtidig ikke er en strategisk plan for investeringer i cykling, risikerer vi, at de 3 milliarder ender i fragmenterede små projekter over hele landet, som vi har oplevet de seneste år.

HVIS DANMARK fortsat skal fremstå som den cykelnation, vi praler af, skal der ske et kvantespring i forhold til investeringer og fokus på cykling i hele landet. Vejdirektoratets nye Cykel Videnscenter og cykeltopmødet 30. juni med den fælles deklaration om øget samarbejde på cykelområdet er en start, men det er ikke nok.

Cykling foregår i mange tempi, som er afhængige af lokale og regionale forskelle såvel som borgernes alder, fysik og for-

mål med turen, herunder pendling til arbejde og studie, adgang til fritidsaktiviteter, ærinder, turisme og cykling som aktivitet i sig selv. Hvis vi skal være en cykelnation, er vi nødt til at tænke de forskellige behov ind i vores cykelstrategi.

Når der samtidig er evidens for store sundhedsgevinster ved aktiv mobilitet, virker det åbenlyst, at investeringer i cykling har en stor samfundsmæssig gevinst. Samtidig bør det Danmark mindre sårbart over for stigende internationale brændstof- og energipriser. Øget cykling kan også medvirke til at løse de store udfordringer, som vores transport udgør på klimaområdet.

EN CYKELNATION skal for alvor investere i cykelinfrastruktur og -kultur mere bredt. Samtidig bør de nationale infrastruktur- og vidensinstitutioner være med til at sikre, at disse investeringer hænger sammen. Det er essentielt at samle og kommunikere erfaring og viden, hvis vi skal have flere op på cyklen, såvel som for at kunne etablere et landsdækkende cykelsystem, som giver tryk og sikker cykelmobilitet for alle. Det er nødvendigt, hvis vi fortsat gerne vil brande og eksportere den danske cykelmodel til andre lande.

Der er mange lande rundtomkring i verden, der kigger mod Danmark som en model for håndtering af klimaudfordringerne på transportområdet. Det vil vi gerne have, at de bliver ved med. Det kræver dog, at vi værner om det, vi har opnået, og viser, at vi kan gøre det endnu bedre.

ligt til ansvar. Det bliver en minister jo i praksis aldrig. Hvis medvirken til ulovligheder var uden konsekvenser, ville dette kunne forstærke vanskelighederne ved at gå op imod en insisterende minister.

Måske vil nogen mene, at praksis fra tamilsagen i hvert fald skal have afsmittende virkning i de sjældne tilfælde, hvor der rent faktisk rejses sag ved Rigsretten, uden at tiltalen omfatter vildledning af Folketinget. En sådan retsstilling ville imidlertid blive fuldstændig tilfældighedspræget. Folketingets beredskab til at varetage rollen som anklagemyndighed i sager om ministeransvar er temmelig skrøbeligt, sådan som forløbet i instruksagen tydeligt har vist. Så det er temmelig villkårligt, om der rejses tiltale for det ene eller det andet. Det tjenstlige ansvar er mere vidtgående og har en anden karakter end det strafferetlige. Hvis der endelig skal drages paralleller, er det snarede det politiske end det retlige ansvar, der er det relevante sammenligningsgrundlag. Ministre kan få kritik og i den sidste ende blive afsat. Tilsvarende kan embedsfolk få kritik og som det mest vidtgående blive fjernet fra stillingen.

Det er ikke bare kagepersoner og indianerfester

signal om, hvor loven står i forhold til diskussionen om køn.

Den socialkonstruktivistiske kønsopfattelse, ifølge hvilken køn er noget, man bliver tildelt og kan vælge, er nu gældende lov i Danmark. Heraf følger, at mennesker, der insisterer på den biologiske opfattelse af køn, må forventes med tiden at blive straffet.

Hvis loven skal have nogen funktion, skal den beskytte interkønnede og transkønnede mod ytringer, der sætter spørgsmålstegn ved deres eksistens. Herunder ytringer, der fastholder, at køn er noget, man fødes med og ikke kan ændre.

NÅR STINUS Kristensen hæfter det totalitære sammen med sine modstandere, de antiwoke, sker det således uden blik for, hvad der sker i Danmark.

Det er ikke de antiwoke, der får vedtagne lovgivning, som beskytter de antiwoke mod krænkelser og gør det muligt at straffe mennesker, der er woke. Nej, det er de woke, der nu kan slå de antiwoke oven i hovedet med udgangspunkt i lovgivningen om hadforbrydelser og hadefulde tale.

Tilsvarende er det ikke de antiwoke, der agiterer for normkritisk pædagogik og undervisning, således at de kan præge de kommende generationer til at tænke på bestemte måder, fra de er helt små.

Nej, det er de woke, der står på spring til at omdanne undervisningssystemet til en identitetspolitisk rugekasse, der kan udklække gode, woke samfundsborgere med de 'rigtige' opfattelser af køn, etnicitet, seksualitet og så videre.

Noget har Stinus Kristensen dog ret i. Vi bruger for meget tid på bagatelhisto-

De woke står på spring til at omdanne undervisningssystemet til en identitetspolitisk rugekasse

ner om, hvad man må kalde stort arbejde.

I sidste uge meddelte flere debatredaktører fuldstændig uden at skamme sig, at de forskelsbehandler debattører på basis af køn.

Kvinder ruller de røde løbere ud for, mens mænd groft sagt må slås om den plads, der er tilbage, når så mange kvinder som overhovedet muligt er kørt i stil-ling i spalterne. Som det efterhånden er sædvane, reagerede så godt som ingen på denne nyhed.

I det hele taget er det forunderligt, at så få bemærker, at den mest dominerende identitetspolitik i Danmark ikke er opstået for fem minutter siden, men har været udbredt og virksom i årtier.

Jeg taler naturligvis om feminismen, denne kvindeidentitetspolitik, som nyder noget nær et institutionelt monopol og i både stort og småt præger den politiske udvikling inden for sit felt. Den sidder på kønsforskningen, den sidder på det danske videnscenter om ligestilling, den har stor indflydelse i fagforeningerne, og den har mange gode venner på landets mediarbejdspladser og i dansk

erhvervsliv. Feminismen kan være en nøgle til at forstå identitetspolitikkens konsekvenser. Det, feminismen kræver for kvinder i dag, kræver identitetspolitiske aktivister for andre grupper lige om lidt. Feminismen er en identitetspolitisk vejrhøne, der viser, hvad der er på vej.

ET VÆSENTLIGT nedslag er kravet om repræsentation. Det er lykkedes feminismen at overbevise en kritisk masse af beslutningstagere om, at kvinder skal have adgang til alt fra bestyrelser og ledelses-gange til radiostationers playlister og mediers spaltetrete i kraft af deres identitet.

Hvis kvinder inden for noget område udgør mindre end 50 procent, kritiseres det med henvisning til, at når kvinder udgør 50 procent af befolkningen, skal de også udgøre 50 procent der. Derfor, og fordi ingen har mod til at modsætte sig, sikres kvinder nu lettere adgang til områ-de efter område end mænd. Lettere, fordi der oftest er tale om områder med langt færre kvindelige end mandlige kandida-ter, hvorfor konkurrencen om 'mande-pladserne' bliver langt hårdere end konkurrencen om 'kvindepladserne'.

Senest eksemplificeret ved EU's beslutning om at indføre kvoter på 40 procent i bestyrelser, som vil sikre relativt få kvin-der endog meget let adgang til bestyrelseslokalerne.

Med tiden vil vi se tilsvarende krav fra diverse minoritetsgrupper. »Da vi udgør 10 procent af befolkningen«, vil de sige, »skal vi også udgøre 10 procent af plad-serne i bestyrelserne, på ledelsesgange-ne, på playlisterne og i medierne«. Og de vil have en god sag. Hvis kvinder har 'ret'

til 'deres andel' af f.eks. bestyrelsesposter-ne, hvorfor skulle transkønnede eller borgere med anden etnisk baggrund end dansk så ikke også have det?

Hvis plads i en bestyrelse eller i en avis' spalter er noget, man har et identitetsba-seret krav på, så er der ingen meningsfuld grund til at mene, at det kun er kvin-der, der kan kræve en andel, der svarer til deres andel af befolkningen.

Endestationen for denne udvikling er en form for socialisme. I takt med at stadig flere grupper kræver deres 'retmæssige' andel af alt fra topjob til udstillings-plads på museer, vil samfundet i højere og højere krav blive et sted, hvor meritokratiet er sat ud af kraft.

Godt det samme, vil man mene i woke kredse, hvor man betragter meritokratiet som et værktøj for det 'hvide overherredømme'.

Men knap så godt for alle andre, da alt vil fungere dårligere, end det gør i dag.

MERITOKRATIET er en mekanisme, som – når den fungerer – sikrer, at de dygtigste kommer til tops. Det er ikke kun en fordel for den enkelte, som, hvis hun er dyg-tig, kan opnå succes.

Det er også en fordel for alle andre, da alle nyder godt af et system, der distribu-erer evnerne sådan, at de dygtigste klarer sig bedst. Eksempelvis vil så godt som alle foretrække den dygtigste kirurg frem for den kirurg, der passer bedst ind i sta-tistikken i en mangfoldighedskonsulents ligestillingsredøgørelse.

De fleste vil også foretrække, at det er den dygtigste pilot, der sidder i cockpit-et, og ikke den, der bedst får en lovbe-falet kvote til at gå op. Område for område

er det til det fælles bedste, at de dygtigste lykkes. Det er fantastisk, at den, der er bedst til at bage, ender som bager. Det skaber de bedste brød.

Meritokratier kan som alle andre syste-mer korrumpere. Men ligesom løsnin-gen på en punktering ikke er at forkaste cyklen som transportmiddel, er løsnin-gen på et fejlslagent meritokrati ikke at forkaste meritokratiet som idé.

Løsningen er fjerne korruptionen, så systemet igen virker, som det skal. Det har alle interesse i, fordi alle nyder godt af et velfungerende meritokrati.

Ingen, heller ikke hvide, heteroseksuel-le mænd, profiterer af et system, som modarbejder, at de dygtigste kommer til tops. Hvad enten det drejer sig om kirur-g, piloter eller bagere, er der intet vun-det for nogen ved at fravige det merito-kratiske systems princip om at distribu-ere job på basis af kompetencer.

Desværre ser meritokratiets modstan-dere ud til at sejre. Feminismen er godt i gang med at sikre kvinder deres 'retmæs-sige andel' på tværs af områder, og inden længe vil andre identitetsbaserede grup-per stille samme krav.

Med tiden vil systemet sande så meget til, at det intet sted vil være den dygtigste, der kommer til tops, fordi stadig flere pladser skal reserveres til personer med bestemte karakteristika. Det kan lyde uskyldigt, men der skal ikke mange hen-syn til, før antallet af kandidater bliver forsvindende lille.

Ud af 1.000 kandidater er der mindre end 5 tilbage, hvis kandidaten skal være en lesbisk kvinde med anden etnisk ba-grund end dansk. Føjes endnu et minori-tetskriterium til, falder tallet til mindre

end 1. Udviklingen vil føre til store foran-dringer, både for virksomhederne og de mennesker, der der skal omsætte kvoter-ne til praksis.

Hvor HR-medarbejdere før fik deres løn for at finde de bedst egnede kandida-ter, vil de i fremtiden blive betalt for at få et identitetsregnskab til at gå op. Det starter med kvindeandele, men det stop-per ikke der.

VIL MAN HAVE en seriøs diskussion om identitetspolitik, er det aspekter som dis-se, man skal drøfte. Det er sjovt at disku-tere kagepersoner og indianerfester, men de virkelige udfordringer ligger andre steder. Spørgsmålet, identitetspolitikken stiller, er, hvilken ret, hvis nogen, der skal være forbundet med identitet.

I Vesten har vi i århundreder hyldet idéen om individet og løbende knyttet rettigheder til det enkelte menneske, ike til de grupper, det kan siges at tilhøre. Grundlovens kapitel 8 handler om 'Bor-gernes rettigheder' og gælder alle borgere, ikke borgere med bestemte karakteri-stika.

Identitetspolitikken er et opgør med denne idé om borgeren som rettigheds-haver. I dens sted træder med identitets-politikken en kollektivtisk identitetheds-tænkning, som reducerer individer til 'medlemmer' af identitetsbaserede grup-per og betragter verden som en evig konflikt mellem disse.

Vi skal gøre op med os selv, om vi me-ner, det er det rette grundlag til indrette samfundet på. Det, ikke navnet på en ka-ge, er et væsentligt spørgsmål.